

# РЕШЕНИЕ

№ 4890

гр. София, 16.07.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,**  
в публично заседание на 26.04.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10724** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на Х. Ц. П. срещу ОТКАЗ № 06-00-155/12.10.2012г. на Изпълнителния директор на Националния център за информация и документация /Н./.

В жалбата се посочва, че с процесният отказ не се изпълнява влязло в сила съдебно решение, поради което той е нищожен. Развити са и съображения относно приложимия ред за разглеждане на подаденото заявление. Твърди се, че обучението е проведено в Международния славянски институт, а не в негова структура на територията на Б.. Моли съдът да отмени административния акт и да върне преписката на органа със задължителни указания за признаване на придобитото висше образование. Подробни правни съображения по основателността на жалбата са развити в писмени бележки от 29.04.2013г., като е заявена и претенция за присъждане на направените разноски.

Ответникът – Изпълнителния директор на Н. в придружителното писмо изх.№ 06-00-155/01.11.2012г., с което е изпратил жалбата до съда я оспорва, като твърди, че постановеният отказ е законосъобразен.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Със Заявление № 06-00-155 от 22.10.2010г. Х. Ц. П. е поискал от Министъра на образованието, младежта и науката признаване на висше образование, придобито в

чуждестранно висше училище – Международен славянски институт, Р.. В заявлението е посочено като форма на обучение дистанционно – задочно. Като място на провеждане на обучението е посочена Република Б.- [населено място].

От представената по делото Диплома № ВБА 0582526, издадена от Автономна нетърговска образователна организация за висше професионално образование „Международен славянски институт” се установява, че на Х. Ц. П. е присвоена степента Бакалавър по МЕНИДЖМЪНТ, специалност „МЕНИДЖМЪНТ”. Степента е присвоена с решение на Държавната атестационна комисия от 16.12.2009г. В Приложение към дипломата са посочени изучаваните дисциплини, хорариума, получените оценки, изготвените курсови работи, проведени практики, държавни изпити. В приложението е посочено, че жалбоподателят е приет в Автономна нетърговска образователна организация за висше професионално образование „Международен славянски институт” през 2004г. в задочна форма. Завършил е образованието си през 2009г., както и че нормативния период на обучение – редовно е 4 години.

С Решение № 06-00-155 от 16.04.2010г. заместник министъра на образованието, младежта и науката е отказал признаване на дипломата.

По жалба на Х. Ц. П. в АССг, е образувано адм. дело № 1497 от 2011г. С решение № 3889 от 09.08.2011г. съставът на АССг, е отменил Решение № 06-00-155 от 16.04.2010г. на заместник - министъра на образованието, младежта и науката и е върнал преписката на органа за ново произнасяне. Мотивът на съда за отмяна, е липсата на съответствие между словесното описание на постановения отказ (изложените факти) и правната квалификация. Решението е потвърдено от състав на ВАС на РБ, с Решение № 3520 от 12.03.2012г. по адм.дело № 13154/2011г.

С писмо от 13.09.2012г. преписката е изпратена от съда на органа – заместник – министъра на образованието, младежта и науката и е получена от него 18.09.2012г., като същата е препратена на Н. с изх.№ 0104-319/19.09.2012г.

По делото са представени доказателства за проведена кореспонденция между ответника и Международния славянски институт. От съдържанието на същата се установява, че Х. Ц. П., се е обучавал в задочна форма на обучение с използване на дистанционни технологии в Международния славянски институт по специалност „Мениджмънт”. Същият е приет на 02.09.2004г. и е приключил обучението си на 18.08.2009г., като успешно е положил държавен изпит с оценка „отличен” /5/ и е защитил дипломна работа- „отличен”/5/ с решение на държавната атестационна комисия от 18.08.2009г. Създаването на филиали на руско учебно заведение, на територията на чужда държава, неговото лицензиране, атестация, държавна акредитация следва да се осъществява в съответствие с международните договори. Дейността на филиала се осъществява в съответствие със законодателството на чуждата държава на територията, на която е разположен. По делото са представени доказателства, че Международния славянски институт е приемал студенти чрез посредника [фирма] – Заповед № 313 от 13.04.2007г. на Ректора на МСИ.

Видно от свидетелство от 26.11.2012г. МСИ- М. използва различни печати, поради което печатите посочени в обжалвания административен акт са собственост на МСИ-М., като те са положени надлежно и имат съответната удостоверителна сила. Населеното място, посочено в заявлението, представлява място, където са били получавани учебни материали за подготовката на студента.

В мотивите на оспорвания отказ № 06-00-155/12.10.2012г. е посочено, че подписът на

ректора и печатът поставени върху удостоверение № 475/21.04.2010г. се различавали от подписа на същия ректор и печата от полученото официално писмо от Международния славянски институт до Н.. От ответника не са правени допълнителни проучвания на какво се дължи тази разлика. Посочено е още, че при извършеното проучване не е установено наличието на акредитирано звено на МСИ за провеждане на дистанционно-задочна или друга форма на обучение на територията на Република Б.. Представената диплома е издадена от висше училище, което е признато от компетентен държавен орган на Руската федерация за част от системата ѝ на светско висше образование, но обучението е проведено в структура на територията на Република Б., която не е открита и не функционира по законоустановения ред. Заявлението на Х. Ц. П. не е допуснато до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република Б., на основание чл. 7а, ал. 1, т. 2 от Наредбата.

Предвид установеното от фактическа страна, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град приема следното от правна страна.

Оспореният акт е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, с който пряко се засягат законни права и интереси на адресата, поради което подлежи на съдебен контрол. С писмото се отказва допускане до разглеждане по същество на заявлението на Х. Ц. П. за признаване на висше образование, което безспорно засяга правата му. Жалбата е подадена от надлежна страна – заявителя по искането за признаване на висше образование, за която е налице и интерес от обжалването. Жалбата, депозирана при ответника на 29.10.2012г., е подадена в срок. От доказателствата по делото се установява, че писмото е връчено на жалбоподателя на 15.10.2012г. Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В преходните разпоредби към Постановление № 150 на Министерския съвет от 26 юли 2010 г. за изменение и допълнение на Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобитото висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища (наричана по - надолу само Наредбата) в § 11 е предвидено, че постъпилите преди влизането в сила на постановлението заявления за признаване на висше образование, за които няма издадени удостоверения или откази на органа по признаването, се разглеждат по досегашния ред. В § 12 е предвидено, че процедурите по ал. 1, за които са налице основанията по чл. 7а, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, се прекратяват със заповед на министъра на образованието, младежта и науката или на упълномощено от него длъжностно лице. Постановлението е публикувано в ДВ бр. 59 от 31.07.2010г. Заявлението на Х. Ц. П. е от 22.02.2010г. Следователно, то попада в приложното поле на тези разпоредби, независимо, че е имало постановено решение за отказ за признаване на висше образование. Това решение е отменено от съда и преписката е върната за ново произнасяне. С връщането на преписката се възстановява висящността на административното правоотношение. Органът, на когото преписката е изпратена, и ответникът е следвало, да се съобразят с предвиденото в преходните разпоредби към Постановление № 150 на Министерския съвет от 26 юли 2010г.

На второ място, от събраните по делото доказателства съдът намира, че наличието на предпоставките на чл. 7а, ал. 1, т. 2 от Наредбата не е безспорно доказано. Съгласно този текст не се допуска до оценяване за съответствие с държавните изисквания за

придобиване на висше образование в Република Б. диплома, издадена от чуждестранно висше училище, признато от компетентен държавен орган на съответната държава по местонахождение на висшето училище за част от системата ѝ на светско висше образование, но обучението е проведено в структури на територията на друга държава, които не са открити и не функционират по законоустановения ред. Първата предпоставка е диплома, издадена от чуждестранно висше училище, признато от компетентен държавен орган на съответната държава по местонахождение на висшето училище за част от системата ѝ на светско висше образование. По делото е представена диплома издадена от чуждестранно висше учебно заведение. В чл. 4 от Наредбата е предвидено, че висше образование, придобито в чуждестранно висше училище, се удостоверява с диплома или с друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава. Необходимо е дипломата да е издадена от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава. По делото не са представени доказателства, че този въпрос е изследван, т. е. че дипломата на Х. Ц. П. е издадена от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование. Не е безспорно установено от ответника (не са изложени никакви мотиви в тази връзка), че М. славянски институт е (или не е) чуждестранно висше училище, признато от компетентен държавен орган на Руската федерация, за част от системата ѝ на светско висше образование. Разменената кореспонденция между Н. и висшето училище не доказва този факт. В същата основно е коментиран въпроса, как се създават и функционират филиали на руски учебни заведения на територията на друга държава и че жалбоподателят се е обучавал в това учебно заведение.

Втората предпоставка на чл. 7а, ал. 1, т. 2 от Наредбата - къде е проведено обучението в страната, където се намира университета или в структури на територията на Република Б., които не са открити и не функционират по законоустановения ред, също не е установена от органа. Ответникът е приел, че обучението е проведено в структура на територията на Република Б., без обаче за това да са събрани категорични доказателства. В заявлението е посочено, че мястото на провеждане на обучението е Б., [населено място], а формата на обучението е дистанционно – задочно. В приложението към дипломата издадена от учебното заведение е посочено, че обучението е проведено в задочна форма. Формите на обучение във висше училище в Б. са редовни, задочни, вечерни и дистанционни. Дистанционно обучение се осъществява само от висши училища, получили акредитация и създадени при условия и по ред, определени от Закона за висшето образование ( чл. 42 от с. з.). Дистанционната форма на обучение е организация на учебния процес, при която студентът и преподавателят са разделени по местоположение, но не непременно и по време, като създадената дистанция се компенсира с технологични средства. При дистанционната форма на обучение се използват аудио, видео, компютърни и комуникационни технологии и средства. С оглед разпоредбата на чл. 42, ал. 11 ЗВО дистанционната форма на обучение е различна от редовната и от задочната. Българският закон не предвижда форма на обучение „дистанционно – задочна”. В дипломата за висше образование на жалбоподателя, е посочена формата на обучение – задочна. Всички издадени

удостоверения не опровергават този факт, въпреки че в тях е посочена като форма на обучение дистанционна. Задочната форма на обучение предполага посещение на учебни занятия през определен период на учебната година в учебното заведение, а през останалото време самоподготовка. От ответника не е изследван въпроса, дали в страната, в която се намира учебното заведение е допустимо дистанционно обучение, дистанционно - задочно обучение, дали ако то е допустимо, М. славянски институт има акредитация за провеждането на такова (ако такава се изисква). Не е изследван въпроса как е проведено това дистанционно обучение. На базата на заповед за набиране на студенти от 2007г. (жалбоподателят е студент от 2004г.), органът е направил извод, че обучението е проведено в Република Б., от структура, която не е открита и не функционира по законоустановения ред. Не са събирани доказателства, на кого са били заплащани таксите за обучението на Х. Ц. П. (ако обучението е било платено) – дали директно на учебното заведение или на друга организация, създадена на територията на Б.. От жалбоподателя е следвало да се изиска допълнителна информация за начина на получаване, заплащане на учебните материали, на дължимите такси. От Х. Ц. П. и от МСИ следва да се изиска информация за начина на изпращане на курсовите работи, провеждането на изпити, поставянето на оценки и т. н. Все обстоятелства, от които може да се направи извод как, къде и от кого е провеждано обучението. От органа не е изследван въпроса дали и към 2004г., студентите са набирани от структура на територията на Република Б. и дали на нея са заплащани таксите. От М. славянски институт, не е даден отговор на въпроса може ли М. славянски институт да провежда дистанционно обучение, ако да при какви условия, а само е посочено, че законодателството на Руската федерация изисква създаването на филиал на територията на чужда държава да се осъществява в съответствие с международните договори и в съответствие със законодателството на съответната държава, каквото между впрочем е било отправеното искане. В процесния случай не е безспорно установено къде е проведено обучението – дали във филиал на Международния славянски институт на територията на Република Б. или задочно в Международния славянски институт чрез използването на дистанционни технологии.

След отговорите на тези въпроси може да се прецени дали са налице предпоставките на чл. 7а, ал. 1 от Наредбата и ако те са налице да се приложи § 12 от преходните разпоредби към Постановление № 150 на Министерския съвет от 26 юли 2010 г. за изменение и допълнение на Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобитото висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища. При липсата на тези предпоставки, заявлението е следвало да се разгледа при условията на § 11 от същото постановление. И в двата случая, изпълнителния директор на Н. не е компетентния орган, които да се произнесе по искането, доколкото то следва да се разгледа по реда преди измененията с ДВ бр. 59/2010г. Произнасянето е в правомощията на министъра на образованието, младежта и науката или на изрично упълномощено от него лице, какъвто изпълнителния директор на Н. по посоченото заявление не е.

Предвид изложеното съдът намира, че постановеният отказ е нищожен административен акт, като издаден от некомпетентен орган и при съществено нарушение на материалния закон. След обявяването на нищожността на ОТКАЗ № 06-00-155/12.10.2012г. преписката следва да се изпрати на компетентния орган за ново произнасяне.

При този изход на спора претендираните от жалбоподателя разноси следва да му се присъдят, на основание чл. 143, ал. 1 АПК и възлизат в размер на сумата от 428.40 лева.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22-ри състав на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173 ал.2 АПК:

**Р Е Ш И :**

**ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА** на отказ № 06-00-155/12.10.2012г. на Изпълнителния директор на Националния център за информация и документация по жалбата на Х. Ц. П. от [населено място], [улица].

**ИЗПРАЩА** преписката на Министъра на образованието младежта и науката за ново произнасяне в съответствие с мотивите на решението в 3 месечен срок от получаване на преписката.

**ОСЪЖДА** Националния център за информация и документация с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Х. Ц. П. от [населено място], [улица] сумата от 428.40 (четиристотин и двадесет и осем лева и четиридесет стотинки) на основание чл.143 АПК.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република Б..

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**